

EN FLYGTNING KRYDSER DIT SPOR

Af Asger Aamund, den 16. juni 17

Både EU og de fleste af medlemsstaterne er ledet af ængstelige og handlingslammede politikere, der tilsammen bærer ansvaret for den migrant-katastrofe, der nu opsluger Europa. Det kunne have set meget anderledes ud, hvis vi i stedet havde været ledet af ansvarsbevidste og handlekraftige chefer i EU-kommissionen og i medlemsstaterne.

Krigen i Syrien er ikke en borgerkrig, hvor den onde præsident Assad bekrieger sin egen befolkning. Vi oplever derimod en stedfortræderkrig mellem Iran og Saudi-Arabien om magt og dominans både i regionen og i hele den islamiske kulturkreds. Ganske vist er Assad ond, men det er alle de øvrige aktører også. Der findes ikke gode og retfærdige deltagere i de nådesløse myrderier, der finder sted i Syrien og i nogen grad også i Irak. De krigsførende parter, der producerer flygtningene, burde påtage sig ansvaret for ofrenes underhold. På samme måde som USA åbnede sine grænser for en større tilstrømning af vietnamesiske flygtninge, netop fordi Amerika erkendte og levede op til sit ansvar. EU burde have tvunget Saudi-Arabien til at tage sig af de flygtende sunni-muslimer og Iran til at huse shia-flygtningene. Det burde jo være en smal sag for det mægtige EU, der i tide og utide praler med at have sikret freden i Europa siden anden verdenskrigs ophør. EU-kommissionen har imidlertid intet foretaget sig, og vi har i stedet stiltiende accepteret de krigsførende parters ret til at eksportere krigens nødstedte masser til Europa.

Dernæst burde vi have oprettet asyl- og modtagelseslejre så tæt ved krigszonerne som muligt, hvor visitering og udredning kunne finde sted. De flygtende hjernekirurger og atomfysikere repatrieres i EU, og gedehyrderne og daglejerne forbliver i lejrene, indtil hjemsendelse kan foregå under sikre og betryggende forhold. Når vi ikke har disse lejre i nærområderne, skyldes det mangel på både vilje og penge. Indvandrere fra ikke-vestlige lande koster Danmark 33 milliarder kroner om året. Hertil kommer 17 milliarder kroner i u-landsbistand, i alt omkring 50 milliarder kroner i direkte og indirekte u-landsbistand. Dette beløb svarer til det totale beløb for FN's flygtningeorganisation (UNHCR), der for 2016 havde et budget på 7,5 millioner US-dollars eller knap 50 milliarder danske kroner. Dette beløb er en dråbe i havet, da UNHCR selv regner med, at omkring 65 millioner mennesker er i bevægelse, drevet fra deres hjem på grund af fattigdom, naturkatastrofer og ufred.

Når de europæiske ledere hverken tør tvinge Iran og Saudi-Arabien til at tage ansvaret for deres egne flygtninge eller ønsker at føre tilstrækkelige midler ind i UNHCR, søger migrantstrømmene naturligvis hen, hvor der er hjælp at hente nemlig til Europa. Og da vi ikke har kunnet tage os sammen til at etablere EU-lejre i nærområderne, kan det jo heller ikke være anderledes. Schengen systemets forvaltning er et typisk eksempel på et EU i kaos og opløsning. Forudsætningen for åbne grænser internt i EU var, at EU-kommissionen levede op til sit ansvar om at vogte og sikre EU's ydre grænser. EU-kommissionen har imidlertid intet foretaget sig for at løse denne opgave og har ikke engang meldt tilbage til ministerrådet, at man ikke kunne mobilisere bemyndigelse og autoritet til den fornødne grænsesikring.

Ingen af de 28 medlemslande har gidet kontrollere, om EU-kommissionen kunne forvalte sit bevogtningsansvar. Dette totale ledelsessvigt har medført, at EU's ydre grænser er væk og erstattet af et åbent landskab, hvor alle kan slå sig ned og kræve livslang forsørgelse for andre menneskers penge.

Al flygtningehjælp burde organiseres efter jordskælvsprincippet: Ved det store jordskælv i Nepal 2015 fløj vi jo ikke den katastroferamte befolkning til EU med ret til statsborgerskab og livslang forsørgelse. Tværtimod etablerede vi en luftbro til Katmandu og tilførte læger, sygeplejersker, mad, telte, tæpper og medicin. Den slags omfattende hjælpeaktioner er vi ret gode til, hvad vi har bevist mange gange. Sådan bør

flygtningeindsatsen også organiseres med hurtig og massiv hjælp til de nødstedte ofte for krig og terror. I stedet har vi ladet Tyrkiets lunefulde og uberegnelige diktator Erdogan bestemme omfanget af flygtningestrømmene ind i EU. Opgivelsen og ydmygelsen er total.

Der er vist ikke rigtigt noget at gøre ved det. Heller ikke på det nationale plan. Lars Løkke er desværre mere bange for Merkel og EU-kommissionen end han er for Thulesen Dahl. Regeringen foretager sig intet i migrant-politikken, der kan provokere i Berlin og Bruxelles. Det betyder, at Inger Støjberg har fuld ytringsfrihed, men ingen handlefrihed. Det tyske arbejdsministerium offentliggjorde sidste år en rapport, der konkluderede, at 81 procent af de migranter, der kom til Tyskland i 2015 er uden faglige kompetencer, der kan føre til beskæftigelse. Det samme har Rockwool Fonden nu fundet ud af til overraskelse og forbitrelse for det politisk korrekte Danmark.

Det betyder titusindvis af nye borgere i Danmark, der ikke kan eller vil integreres, men gerne forsørges. Det hedder også plan B, som går ud på, at vil man ikke gøre noget ved problemerne, må man vænne sig til dem. Derfor: no problemo.

Asger Aamund